

Jocs florals

de Castellfollit de la Roca

Diada de Sant Jordi, 23 d'abril de 2022

El Petit de cal *Brincu*

Al poble, ningú ballava com el petit de *cal Brincu*.

Ja de petit apuntava maneres als festivals de final de curs, movent els malucs al ritme de la música amb una gràcia que arrencava l'admiració de tots els assistents. Semblava que els focus només tenien ulls per a ell, aportant-li una incandescència que captivava i atrapava. Tant si anava disfressat de Dalí o de girafa arrencava l'aplaudiment de tots els familiars presents contagiant una alegria i ganes de ballar desmesurades.

Per la Festa Major era un espectacle veure'l dansar. Les noies de Castellfolit feien cua per a poder aconseguir gaudir d'un ball amb ell. Quina gràcia, quin *salero*, quin bon ballar! Cada any, una darrera l'altre anaven passant per les seves mans al ritme de swing, rock o *patxanga*, depenent del que estès de moda, sense perdre mai el compàs.

Sempre m'ho mirava des d'un racó de la plaça amb emoció camuflada, sense gosar atrevir-me a demanar-li un ball. Amb ganes, sí; però amb la timesa de la joventut agafada a la pell.

Va arribar el juny del 2022, els anys sempre treuen vergonyes i manies i havia arribat el moment tant esperat, aquella era la meva oportunitat de fer realitat el meu gran desig de poder fer un ball amb el petit de *cal Brincu*.

No sabia explicar ben bé que va passar, però ja només de donar-nos la mà vaig notar que alguna cosa no anava bé. Ell portava un ritme trepidant amb un anar i venir de mans i un punteig de peus que els espectadors no podien ni seguir amb la mirada. Jo en canvi, feines i treballs. Tot i haver tingut una àmplia experiència en el món del ball assistint puntualment a les sessions dels diumenges a Montagut, no podia seguir-li el compàs. Gira cap aquí, twist cap allà, volta a l'esquerra i canvi de lloc. Ja no estàs per barrejar-te amb jovenalla

Maria, vaig pensar. I em vaig encomanar a Déu i els Sants per què la cosa no acabés en tragèdia.

Varen baixar dues dotacions de bombers i tres ambulàncies per a poder auxiliar-me i el resultat final va ser un trencament de radi i dos de pelvis. La notícia del meu espectacle amb el petit de *Cal Brincu* va ser publicada a tots els diaris de la comarca, a alguns amb foto inclosa.

Els de *cal Bricu* que es dediquin a ballar i jo, que soc de *Ca la Quieta*, em dedicaré a reposar, que de festa i dansa ja me'n han marxat les ganes per una bona temporada.

-Avi, per què hi ha una guerra ?

- En una de bona m'has ficat xiqueta! Farem una cosa, si demà vens a berenar, t'explicaré un conte.

Hi havia una vegada fa molt temps i en una petita illa molt llunyana, una família: el pare Joan, la mare Palmira i el petit Joanet.

En aquells temps, la família d'en Joanet va fer un hort a la porta de la casa, de la terra en treien les patates, els enciams i les cols per menjar, i al prat de darrera hi pasturaven un grapat d'ovelles que pastaven l'herba durant el dia i a la nit es recollien a l'estable que no tenia porta.

Prop d'allà, al bosc hi habitava una rajada de llops, que malvivien de menjar conills i rates de bosc, i esperaven pacientment una oportunitat per menjar-se un xai despistat.

El ramat en tenia sort que el pastor sempre estava a l'aguait, dia i nit, perquè els llops no s'acostessin al ramat. No s'allunyava mai dels voltants i a la nit feia guàrdia, dormint amb un ull obert, posat a l'entrada de l'estable. Si sentia fressa, s'aixecava d'una revolada, agafava l'escopeta i sortia al portal i els feia fora. No hi havia nit que els llops no provessin de menjar-se alguna ovella. I així, dia darrera dia, en Joanet es va fer gran i el pare Joan, vell.

Des de que en Joanet tenia 8 anys, el nen es tenia que llevar a trenc d'alba per vigilar l'estable. I així amb esforç constant la família anava tirant. Les ovelles els donaven llet i llana i la família les defensava dels llops i d'altres animals que se les volien cruspí.

Quan el pastor, va ser molt vell, es va morir i en Joanet es va quedar la granja i el seu nom va ser Joan, doncs ja era gran per dir-se Joanet. I va ser així que a la mort de la mare, una noia jove i valenta la va substituir, una noia que, mira per on, també és deia Palmira. I el nou Joan i la nova Palmira varen tenir un nen que el van batejar amb el nom de ....Joanet!!

La vida va seguir igual que sempre, hi havia ovelles joves en comptes de les vells i la terra continuava regalant-los cols i patates i enciams ...i en Joanet va créixer i en Joan es va dir -el meu pare em va fer aixecar cada matí molt d'hora i jo tenia molta son! Jo no faré el mateix amb el meu fill. El deixaré que dormi a cor que vols !

I va arribar que en Joan es va fer gran i com el seu pare es va morir i en Joanet va ser en Joan.

A partir de les hores, els llops varen menjar xai cada dia i en pocs dies totes les ovelles estaven mortes i la família i els llops començaren a passar gana, i el bosc es va emplenar de conills i rates de bosc, però no et creguis que van ser feliços molt temps. De seguida els llops van tornar a tenir gana i van tornar a caçar conills i rates i en Joan va tenir que tornar a comprar ovelles i la vida va tornar a començar, però ara en Joan va ensenyar al seu fill Joanet a vigilar el ramat.

-Avi, jo no he entès res! Què tenen que veure els llops i la família grangera, amb la guerra?

-Tens raó Palmira, costa de veure. Farem una cosa! Si demà vens a berenar, t'explicaré un conte, i aquest cop, poder, endevinarem el per què de la guerra!

Des de sempre i per sempre, a la natura hi ha animals que mengen herba i altres que sobreviuen matant besties més febles que ells. Així que, la natura és l'escenari on la lluita per la supervivència és el que passa a cada racó i a cada moment, del món. I a les persones ens passa el mateix: tothom ha de menjar per créixer i fer-se gran, tothom ha de trobar a un altre que sent més feble el podrà matar i així no passar gana.

La història ens explica que des de sempre hi ha hagut guerres entre persones i després de cada guerra hem tornat a vigilar amb més cura, per no repetir els mateixos errors que ens portaren a l'última guerra.

Les persones amb el temps es moren i els que arriben ja no recorden què passava a la guerra i trobem noves excuses i quan ens enfadem tornem a fer una guerra.

-Avi, això no és un conte, i encara no m'has dit, per què hi ha una guerra?

-Joveneta, ho tinc difícil, per què la teva pregunta és molt difícil de contestar. Farem una cosa, si demà vens a berenar ho intentaré una altra vegada i poder, aquest cop si que sabrem, per què hi ha una guerra!

Hi havia una vegada prop d'aquí i no fa gaire temps, uns homes i unes dones que vivien feliços fent festes i menjant molt bé, mentre els seus veïns passaven fam.

Un dia, uns quants pobres afamats, es van revoltar i varen calar foc a la casa dels rics. Aquests no van tenir més remei que sortir despollats al carrer i durant uns dies tothom va poder menjar més o menys segons la seva sort.

Però, no va passar massa temps, que els valents afamats, van aprofitar que els altres estaven tips, i no vigilaven, per robar i acumular els bens i en pocs dies van tenir el mateix que aquells primers que vivien tant rics i la resta va tornar a passar gana.

Es van fer una casa per aquells que per un tros de pa treballaven de sol a sol i es van convertir amb els nous rics de la vall, i la vida va tornar a ser un infern per la majoria i un paradís per uns quants. Amb els dies, la gent va acostumar-se, un cop més, a ser pobre i passar fam.

I va ser així que a cada generació uns afamats es revoltaven i feien fora al rics dels seus palaus i en feien construir uns de més grans i més vigilats per què no els fessin fora a ells.

I ha quedat com costum, que molts han de ser pobres perquè uns quants siguin molt i molt rics.

Els afamats, volen ser rics i els rics lloguen als afamats per què facin la guerra per ells i ningú els faci fora dels seus palaus.

-Avi, així qui és el dolent? El que mana matar o el que mata?

-Ni un ni l'altre, sinó tots dos. La Natura i el Món, son una guerra constant per sobreviure.

-Avi, encara no entenc perquè hi ha guerra, però veig que tu tampoc!

-Tens raó vaileta, farem una cosa. Si demà vens a berenar, t'explicaré què ens va passar a la teva avia i a mi, el dia que...

LA INTIMITAT SL

Sota l'Ajuntament, en una habitació on les parets desprenen humitat; una bombeta de 125 W penja del sostre, envoltat d'arxivadors, estic revisant els processos judicials de la meva família per tal d'esbrinar quines possibles causes psicològiques familiars m'han dut a la situació que ara us vaig a explicar.

El meu avi , Joaquim Pujol Rafart, àlies "Quimet", va ser el creador de la botiga de vetes, fils i sabates situada a la carretera, just davant del restaurant del poble. Pels comentaris familiar, vaig saber que els pares del meu avi van concertar el matrimoni del seu fill amb una noia del poble, la qual exercia de criada a casa del metge, es deia Pilar Costa Montrós. El matrimoni va anar a viure a casa dels pares del meu avi. A causa de la innocència de la parella, es veu que la primera nit de matrimoni, els dos despullats i mirant-se l'un a l'altre i no sabent què fer, l'avi va cridar: -mare, pare i ara què faig?

El seu pare li va respondre: -agafa allò de fer pipí i "carda-li" un cop ben fort allà on té pèl!

L'avi va seguir fidelment les instruccions i va agafar l'orinal i li clavà un cop ben fort al cap de la noia. La resolució judicial que he trobat diu: "homicidi involuntari a causa del desconeixement sexual, pena de 12 anys de presó".

En sortir de la presó l'avi es va tornar a casar, ara amb la cambrera del bar de la carretera. Una noia molt espavilada i decidida. D'aquest matrimoni va néixer el meu pare, en Pere Pujol Colom. Home inquiet i que va voler anar a Cuba a fer fortuna. Enlluernat per les notícies que arribaven d'indians que havien fet grans fortunes, va agafar el seu mocador de farcell i hi va posar vetes, fils i tota mena de sabates. En arribar a Barcelona es va trobar que hi havia molts vaixells. Seguint la seva lògica, va pensar que el vaixell més gran era el que anava a Cuba. Doncs , no! Era el vaixell que anava a Guinea.

En arribar a Guinea, els ulls se li enlluernaren. Va veure que tothom anava descalç i va pensar: aquí faré negoci. Tothom em comprarà roba i sabates. La cosa no va anar així. Va venir més pelat que una rata! S'havia arruïnat!

Segons els papers de l'Ajuntament, el pare va haver d'hipotecar la botiga i de cap manera va voler vendre la Intimitat.

La botiga va passar al meu germà, en Jaume Pujol, àlies "Met", el qual va voler modernitzar la botiga. Va posar un rètol ben gran a la botiga, amb tot de llums liles que s'encenien i s'apagaven, amb lletres ben grans i dibuixos de roba interior.

La gent en baixar d'Olot o pujant de Banyoles i Figueres a altes hores de la nit, es parava sota el rellotge, pensant que era una "casa de nenes". Per tal d'evitar problemes de fresses i aldarulls, segons la sentència de l'Ajuntament diu que se li feia retirar el rètol i substituir-lo per un sense llums i sense dibuixos per tal d'evitar mals entesos.

El meu germà va conèixer una noia benestant i se'n va anar a viure a París. Junt amb aquesta noia van muntar una botiga de colònia de la marca "Eau de l'Aixette París 5".

La Intimitat SL la vaig heretar jo i la meva dona. La varem ampliar tant d'espai com d'assortiment de productes de tela, roba interior, calçat, etc. Inclús vam contractar un dependent, en "Vinyet".

Però heus aquí el problema que m'ha dut aquesta investigació i a concloure que hem estat una família sempre amb problemes per la nostra manera de fer i la nostra ignorància.

Resulta que un dia van entrar dues noies a la botiga. Em vam preguntar quina hora tenia i jo vaig contestar: - un quart per les dues. Elles contestaren: -si us plau una mica més de respecte! Però en realitat faltaven 15 minuts per tres quarts de dues!

La segona qüestió, em van demanar el preu d'una faldilla i unes bragues setinades. Els hi vaig portar tot un assortit de tots colors. Em van preguntar el preu. Els hi vaig dir: 30 euros la faldilla i 40 les bragues. Em discutiren per què eren més cares les bragues si hi havia menys tela. Els vaig respondre: miri, no discutim més, si volen els pujo la

faldilla i els baixo les bragues. Què vaig dir! Crits dient-me pertorbat, mal educat, reprimet... Vaig callar, la clienta sempre té raó!

Finalment, em van demanar uns mitjons de color negre. En Vinyet, va passar 10 minuts buscant-los, fins que li vaig dir: -Vinyet, són els que duen el punt G. Les senyores no van aguantar més.

Em van denunciar a l'Ajuntament i és per això que escric implorant que se'm commuti la pena de 50 euros o que l'Ajuntament em doni el premi de 50 euros per comprar el llibre: "Manual de bona conducta i com evitar mals entesos amb les persones".

UN SANT JORDI ESPECIAL

Pseudònim: Uxue de Vitòria

Vet aquí que en un poble català de la costa vivia un xiquet anomenat Jordi, de tarannà generós i eixerit. Un divendres tan festiu com és el 23 d'abril a l'hora de l'esbarjo es va adonar que la seva amiga Irina, una companya d'origen eslau, estava plorant a un racó del pati. S'hi va acostar per saber què li passava. Les llàgrimes li regalimaven galtes avall i feia molta pena, per la qual cosa Jordi li va preguntar:

-Què et passa? Per què estàs tan trista?

-Perquè la meua mare es va contagiar de coronavirus. Aquest matí el pare l'ha dut a l'hospital i l'han hagut d'ingressar –va gemegar la Irina en un to carregat d'aflicció, assecant-se les llàgrimes dels ulls-. Abans de sortir al pati m'han trucat advertint que els símptomes de la malaltia havien empitjorat i ara mateix la mare està a la UCI entubada.

-Entubada? Què vol dir això?

-Que l'han connectat a un respirador artificial. És molt fotut.

Coronavirus és una paraula nova però angoixant i dramàtica alhora per a totes les famílies que la pateixen. Jordi va quedar traumatitzat per la notícia, però llavors va sonar el timbre que donava per finalitzat l'esbarjo i van tornar a classe. Tan bon punt va acabar-se l'escola, els trasbalsats amics van enfilejar xino-xano cap a una cala aïllada, flanquejada per sengles espigons rocallosos, per reflexionar sobre el drama de la noia. El mar era una bassa d'oli. L'aigua estava clara i es podia apreciar el fons de sorra i de còdols polits. Dempeus sobre un promontori, van escoltar la rebufada de les onades en una cavitat natural que hi havia dessota. Es tractava d'una cova excavada per l'erosió del mar, atès que ni la més ferma de les roques pot resistir eternament els seus embats. Intrigats pel misteri, van decidir xafardejar una mica. Amb compte de no revinclar-se un turmell, es van ajupir per entrar a la cova on s'acumulaven tota mena de deixalles: plàstics, canyes, xarxes velles...

Les coves solen estar buides de misteris, però no aquella. De sobte, entre el garbuix van distingir una lluentor. Hi havia alguna cosa embolicada. Jordi va agafar amb cautela aquell poti-poti de fils de pescar per extreure una

ampolla de vidre de forma ben estranya. La pàl·lida llum creava una atmosfera difusa, digna d'un conte de fades. Llavors una idea entremaliada va acudir a la seva ment. I si...? Notava cert desassossec, de manera que va trigar uns instants a decidir-se. En treure-li el tap, una fumarrina blavenca va inundar la cova. De mica en mica va adquirir consistència adoptant forma humana fins acabar convertida en un formós jove de trets orientals que emetia una tènue resplendor. Tenia els ulls foscos que denotaven sensatesa, els cabells rinxolats i la pell del color ocre del desert. Lluïa sengles arracades a les orelles i les parpelles pintades amb *khol*, fet que li conferia la gallardia pròpia d'un príncep sorgit de "Les mil i una nits". Vestia una túnica de lli d'un blanc immaculat guarnida amb un ribetejat fosc.

Sorpresos per la brusca aparició d'un ésser fantàstic envoltat d'una aura celeste, tots dos van romandre palplantats com un estaquirot mentre tractaven de calmar els batecs accelerats del cor. Aquell esdeveniment sobrenatural els havia deixat esverats. Sentien un nus a la gola i les cames els feien figa.

-Permeteu que em presenti, amics meus –va anunciar l'eteri espectre amb un somriure enlluernador-. Em dic Omar Nasr-Eddin.

-Ets un geni de l'ampolla? –va xiuxiuejar Jordi arrufant les celles i deixant anar un sospir d'incredulitat.

-No exactament. Tot i això, com que m'has alliberat d'un llarg captiveri, és lògic que sàpigues la meva història. Jo formava part d'una confraria secreta que existia a l'edat mitjana que descendia d'una branca menor del profeta Mahoma. Ignoro la forma exacta, però el cas és que mitjançant un estrany ritual esotèric, un bruixot va aconseguir que el meu esperit s'introduís en aquesta ampolla, on he residit durant set segles.

-De manera que ets un esperit? –va preguntar la Irina escèptica.

-Soc el que les llegendes anomenen un geni, un espectre o, fins i tot, un fantasma, però de nobles intencions.

-Caram! –va exclamar ella bocabadada-. I com has fet cap a la cova?

-En finalitzar les croades amb la caiguda de Sant Joan d'Acre, molts templers van tornar a casa en vaixells. Jo pertanyia a un monjo de Portugal que havia adquirit l'ampolla com a relíquia. Però una tempesta va fer naufragar el navili i l'ampolla no va arribar al seu destí. Els corrents la van arrossegar fins a

la costa llevantina i concretament cap a aquesta cova, on ha estat amagada durant set segles.

Banyats per la suau llum que els envoltava, els xiquets miraven de fit a fit aquell espectre evanescent. Jordi va murmurar amb un filet de veu:

-Una història fascinant amb un final insospitat.

-I tant! –va prosseguir Nasr-Eddin-. Però les circumstàncies exigien que algun aventurer indagué a l'interior de la gruta, descobrís la preuada ampolla i s'atrevís a obrir-la. Per sort, vosaltres sou tan intrèpids com tafaners i m'heu alliberat de segles de confinament. Ara que per fi torno a veure la llum del sol, us faré un regal. Què és el que més desitgeu?

La Irina no s'ho va rumiar gaire. Sabia que l'eclosió de la Covid-19 havia paralitzat l'economia mundial i havia fet desaparèixer el turisme d'arreu. Per tant donada l'avinentsa calia tenir un gest de solidaritat amb tothom. Havia d'aprofitar l'oportunitat, així que després de meditar-ho bé, va demanar:

-Voldria alguna cosa per poder eliminar la pandèmia del món.

-Això no és massa exorbitant i no està al meu abast, tot i així puc oferir-te quelcom per aconseguir-ho en un lloc concret.

-N'estàs segur?

-Paraula de geni... I només per ser una noia tan altruista et prometo que la teva mare es curarà prompte i podràs abraçar-la ben aviat.

El geni va fer realitat el seu desig i li va donar un flascó que contenia un elixir màgic. Els xiquets no s'ho van pensar gens. A corre-cuita van tornar al poble i a la platja van pujar a un globus aerostàtic anomenat *"El Drac Valent"*. Van elevar-se ben amunt i llavors van buidar el flascó perquè el vent escampés la poció màgica i fes desaparèixer el coronavirus del poble. Tan aviat com les gotes de l'elixir van cobrir les llars, es va estendre un mantell d'immunitat. I d'ençà aquell moment, diada de Sant Jordi i efemèride mundial, com per art d'encanteri, els vilatans van revifar d'aquell malson per seguir vivint amb la tranquil·litat de sempre, però sobretot sense les restriccions que havia provocat la pandèmia arreu del món.